

ΑΘΗΝΑ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
(ΕΒΡΑΒΕΥΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΑΚΑΛΙΜΙΔΑΣ ΑΘΗΝΩΝ)

ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΜΗΝΑ Δ. ΜΥΡΤΙΔΟΥ
1959

E.Y.Δ της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΣ
ΓΑΩΣΣΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ 1959

K. I. 'Ανανιάδη, 'Υδροβιολόγον, Θαλασσινή 'Εγκυκλοπαιδεία, ['Ακτογραφία - Άλιεια - Άλυκα - Θαλάσσια σπάρη - Θαλασσοπορία - Ιστιοκλοῖα - Ιχθυοτροφία - Ιχθυολογία - Λιμνικά έργα - Λιμνολογία - Ναυτιλία - Ναυτική Γεωγραφία - Οστρεοτροφία - Σπούγαλιεία - Ωκεανογραφία, κ.λ.π.], 'Αθηναί 1959. [Α - άλιεία].

Εις τὴν σχετικὴν ὅλην περιλαμβάνονται πολλοὶ δροι ναυτικοί, άλιευτικοί, κ.λ.π. καὶ ὅποι τὸν δημώδη καὶ ὅποι τὸν ἐπιστημονικὸν τύπον τῆς λέξεως, ἔνδιαφέροντες ἀπὸ ἀπόφεως γλωσσικῆς. ('Η ἔκδοσις συνεχίζεται).

ANNALI, Sezione Linguistica. Istituto Universitario Orientale, Napoli, a cura di Walter Belardi, Napoli 1959, I, 1, σσ. 106, I, 2, σσ. 107 - 265.

'Ο τόμος οὗτος είναι ὁ πρῶτος τῆς γλωσσολογικῆς σειρᾶς τῶν Χρονικῶν Istituto Universitario Orientale τῆς Νεαπόλεως. Τὸ πρῶτον τεῦχος περιλαμβάνει διαφόρους γλωσσολογικάς μελέτας ἐκ τῶν δοκίων σημειώνομεν τὰς : A. J. Van Windekeens, Notes étymologiques. L'origine hittite de gr. ἄμπελος, σ. 15 - 16. L. Deroij, Jeux de mots, causes de légendes σ. 28 - 34. M. Durante, Il nome di Pesaro e l'accento iniziale in Illirico, 35 - 45. G. Martellotti, Osservazioni sul carattere orale del primo insegnamento del Greco nell'Italia Umanistica, σ. 59 - 64 καὶ M. Vitti, Riflessi della questione della lingua Italiana sul poeta greco Dionisio Solomos, σ. 79 - 94. Μεταξὺ τῶν σ. 95 - 105 παρατίθεται διεθνῆς γλωσσολογική βιβλιογραφία.

'Εκ τῶν μελετῶν τοῦ δευτέρου τεύχους σημειώνομεν τὰς : L. Zgusta, Skythische Oidopata « ἀνδροκτόνοι » ['Ηροδ. 4, 110], σ. 151 - 156. F. B. J. Kuiper, The etymology of Greek ἀνή « grief, sorrow, distress, trouble » σ. 157 - 164.

Συνεχίζεται ἐπίσης (σ. 241 - 258) ἡ παράθεσις διεθνοῦς γλωσσολογικῆς βιβλιογραφίας καὶ ἀκολουθεῖ πίνακς τῶν λέξεων σ. 259 - 265.

'Η ἔκδοσις αὕτη προάγει σημαντικῶς τὴν γλωσσολογικὴν ἐπιστήμην.

ΔΙΚ. B. Βαγιακάκου, 'Η ἐκκλησιαστικὴ γλώσσα καὶ ἡ μεσαιωνικὴ καὶ νεοελληνικὴ ὀνοματολογία. 'Ανάτοπον ἐκ τῆς « 'Αθηνᾶς » 63 (1959), σ. 195 - 245.

'Ο σ. ἐν ἀρχῇ ἐκθέτει γενικάς παρατηρήσεις περὶ τῶν ὀνομάτων καὶ ἐπαγγέλματων μετά ταῦτα δὲ ἔξετάζει τὰ ἐπώνυμα, τὰ δηλωτικὰ βαθμῶν, τίτλων καὶ μέτιωμάτων τῆς μνατολικῆς δρθιδόξου 'Εκκλησίας. Τὰ ἐπώνυμα διαχρίνεται εἰς τὰ

σχηματίζομενα α') ἐκ λέξεων, αἱ δποιαι δηλοῦν ἐκτιμαστικοὺς τίθους καὶ ἀξιώματα ἡ τέλους καὶ ἀξιώματα τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ β') εἰς τὰ προερχόμενα ἐκ θρησκευτικῶν γενικῶν λέξεων ἡ φράσεων. Ἐκ τῶν ἐπωνύμων τούτων ἄλλα μὲν διατηροῦν τὸν τύπον τῆς λέξεως ἀμετάβλητον ἄλλα δὲ σχηματίζονται διὰ διαφόρων παραγωγικῶν καταλήξεων.

ΔΙΚ. Β. Βαγιακόκου, Βυζαντινά ὄντα καὶ ἐπώνυμα ἐκ Μάνης. Ἀνάτυπον ἀπὸ τὰ «Πελοποννησιακά» τόμ. 3 (1959), σ. 185 - 221.

Ο σ. ἐν ᾧ παρέχεται ιστορικὸς μαρτυρίας περὶ τῆς ὑπάρχειας βυζαντινῆς ζωῆς καὶ κινήσεως ἐν Μάνῃ, ἀν συνεχείᾳ δὲ ἔξετάζεται βυζαντινὰ ὄντα καὶ ἐπώνυμα τὰ ἀποία εἴτε ἀπιζοῦν σήμερον ὡς οἰκογενειακά ἐπώνυμα συγχρόνων κατοίκων τῆς Μάνης, εἴτε ἀναγνωρίζονται εἰς οφέλοντα ἐν Μάνῃ τοπωνύμια.

Δ. Γεωργακᾶ, Τὰ λόγια γλωσσικὰ στοιχεῖα στὸ ἔργο τοῦ Σολωμοῦ. Ἀθήνα 1959, σ. 18. Ἡ μελέτη αὗτη εἶναι μετάφρασις ὑπὸ τοῦ 'Αλ. Παπαγεωργίου παλαιοτέρας ἐργασίας τοῦ D. Georgacas, The learned linguistic elements in Dionysios Solomos' Works, Studies presented to David Moore Robinson... on his Seventieth Birthday, Volume II, ed. by G. I. Mylonas and Doris Raymond, Saint Louis (Missouri), 1953, σ. 732 - 742 (= Athene vol. XVIII № 4 (1958) σ. 28 - 31, 52. Chicago). Εἰς τὴν σ. 18 ὁ μεταφραστής προσθέτει συμπληρωματικὸν βιβλιογραφικὸν σημείωμα σχετικὸν μὲ τὸ θέμα. Βιβλιοκρισία: Τ. 'Αθ. Γρ[ιτσοκόδου], ΔΙΕΕ, 13 (1959), σ. 472 - 473.

D. J. Georgacas, Greek Terms for « Flax », « Linen » and their derivatives; the Problem of Native Egyptian Phonological Influence on the Greek of Egypt. Dumbarton Oaks Papers number thirteen pp. 253 - 263.

Ο σ. εἰς τὸ πρῶτον μέρος (σ. 253 - 260) δίδει τοὺς σχετικοὺς μὲ τὸ λινάρι καὶ τὰ ἐκ λίνου ὑφάσματα ὅρους τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Κοινῆς, τῆς Μεσαιωνικῆς, τῆς νέας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν Ιδιωμάτων, παρέχει δὲ καὶ τὰ προκύπταντα σχετικά ἐπώνυμα καὶ τοπωνύμια. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος (σ. 260 - 269) ἔξετάζει ειδικότερον τοὺς ἔτης ὅρους: λινούδιον, λινούτιν, λινούγια (,), λινούγια (τύπος δὲν ὑπάρχει), λινούτια (δον αἰδονος), λινούτια (τον αἰδονος), κυλίνα καὶ ἀνοίξι. Δίδει πρὸς τούτοις τὴν ἔξηγησιν τῆς μορφῆς λινούτιν, ἀποκλείει τὴν μεταβολὴν τοῦ δι- εἰς γι καὶ ἔξετάζει τελικῶς τὸν ὅρον λινούτια.

Ἡ ἔξετασις τῶν ἀνωτέρω γίνεται ἐπὶ τῷ βάσει κλουσίου ὑλικοῦ καὶ πλουτίας βιβλιογραφίας.

Διζικιρίκη Ιακώβου, Η Γλώσσα μας. Σύγγραμμα περιοδικό. Βγαίνει σὲ φύλλα διαστάσεων 21x30 εκατοντάρια μέρες. Ἀθήνα 1959.

Ἐκκληφοργήθησαν ἡδη ἢξε τεύχη (σ. 1 - 192). Εἰς ταῦτα, μετὰ ἐν προσθήσει τοῦ L. Roussel καὶ πρόλογον τοῦ συγγραφέως ἔξετάζονται τὰ ἔτης γενικά

κεφάλαια : 1) Γλώσσα καὶ καλλίπταια 2) Τὸ γλωσσικὸν δίγεμα καὶ 3) Ἡ καθαρότερος καὶ πιόδραστή της πάνω στὴ Νεοελληνική. 4) Σένα στοιχεῖα καὶ διάφορες ἐπιδράσεις στὴ γλώσσα μας, 5) Ἡ γραμματολογία τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὸν 6 καὶ 7 αλ. καὶ ἡ ἀξέλιξη τῆς γλώσσας μας (ὩΗ ἔκδοσις συνεχίζεται).

A. I. Θαβώρη, Τὰ ἐκφραστικά μέσα προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου τοῦ ἡμερονυκτίου στὴν ἀρχαία, μεσαιωνική καὶ νέα Ἑλληνική. Διατριβή ἐπὶ διατριβίᾳ, Θεσσαλονίκη 1959, σ. XII - 144. [Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Ἔπιστημονική Ἐκπηγῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Παράρτημα μρ. 2].

Ο σ. μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν βραχυγραφιῶν καὶ μετὰ μίαν εἰσαγωγὴν εἰσέρχεται, εἰς τὴν ἀξέτασιν τοῦ θέματος, τὸ ὅποιον διαφέρει εἰς δύο μέρη : Ι. Γενικὸ Μέρος (σ. 6 - 10). Ἡμερονύκτιο, ὄνδρατα τοῦ ἡμερονυκτίου, ἀρχὴ καὶ διαίρεση τοῦ ἡμερονυκτίου. ΙΙ. Εἰδικὸ Μέρος (σ. 11 - 132). Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἀξετάζονται Α' Φυαικὲς ὥρες (σ. 11 - 96) ἡμέρα, νύχτα, ὥρα, καιρὸς ὡς γενικοὶ δρός, ἡ θέση τῶν οὐρανίων σωμάτων γιὰ τὸν δρισμὸ τοῦ χρόνου τοῦ ἡμερονυκτίου, τὸ μέτρημα τῆς σκιᾶς, ἡ λιακὰ ὁρολόγια, πρωινὲς ὥρες, μεσημεριάτικες, ἀπογευματινὲς καὶ βραδινὲς ὥρες ὡς καὶ ἐκφράσεις σχετικὲς μὲ φυτά καὶ λουλούδια. Β' Ὁρες ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ σ. 96 - 121 (ὥρες φαγητοῦ, ὅπνου, περὶ λύγνων ἀφάς, ἡ ὥρα τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὥρα τῆς « φιλακῆς » τῆς νύχτας, ὥρες ἀπὸ τὴν ποιμενική, ἀγροτική καὶ ἐκκλησιαστική ζωῆς. Γ' Σενήκες λέξεις σὲ ἐκφράσεις προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου τοῦ ἡμερονυκτίου, σ. 121 - 128. Γενικὲς παρατηρήσεις σ. 123 - 132 καὶ Πίνακας διοράτων καὶ λέξεων σ. 133 - 139.

Ἡ διαπραγμάτευσις ἀκάστου τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων γίνεται εἰς τρεῖς κύκλους : Ἀναγράφονται δηλ. εἰδήσεις σχετικαὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ ἐκ τῆς νέας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν νεοελληνικῶν διαλέκτων. Τὸ διαλεκτικὸν ὄπιον ὁ σ. ἀντλεῖ ἐκ τῶν τεσσάρων τόμων τοῦ Ἰστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας ὡς καὶ ἐκ διαφόρων ἔκδεδομένων γλωσσικῶν καὶ λαογραφικῶν ἔργασιμων. Εἰς τὴν μελέτην δὲν γίνεται χρῆσις τοῦ Ἀρχείου τοῦ Ἰστορικοῦ Λεξικοῦ.

A. I. Θαβώρη, Ἡ προέλευση τοῦ ἀρσενικοῦ ἀρθροῦ « i » τῶν βιορειῶν νεοελληνικῶν ιδιωμάτων. Ἄγατυκον ἀπὸ τὰ « Ἑλληνικά » τόμ. 16 (1959), σ. 189 - 202.

Ο σ. ἀξετάζει τὸ θέμα, περὶ τοῦ ὅποιου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τελευταίως ἔγραψεν ὁ Β. Φόρης (Τὸ ἀρσενικὸ ἀρθροῦ « i » στὰ βίορεια νεοελληνικά ιδιώματα, Κοζάνη 1956). Ο Β. Φόρης περὶ τοῦ ἀρθροῦ λέγει διτι « ἡ ἀγαρθεὶ ἐκφραστὰ τῶν ὄνομάτων καὶ ἡ κατάληξη τοῦ τρίτου ἔνικοῦ προσώπου τῶν ἡρημάτων στὰ βιορειελληνικά ιδιώματα σὲ συνεκφράτη μᾶς ἔδωσαν τὸ ἀρθροῦ i ».

Ο Α. Θαβώρης εἰς τὴν παρενθούσαν ἔργασίαν του ἀντικρούόν ταῦ ἐκιχειρογράμματα τοῦ Β. Φόρη ἀποφαίνεται (σ. 200) « πώς τὸ « i » τῆς καταλήξεως τοῦ γ' ἔνικοῦ τῶν ἡρημάτων, ἀφομοίωσε προχωρητικά τὸ ἀπονοτό ἀρθροῦ « ού » καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ νέο ἀρθροῦ. Γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ δηλαδὴ ἡ χασματία του ου, ἡ δημιουργήθηκε μετὰ τὴν κάψωση τῶν ε καὶ ο, τὸ i παρέσυρε καὶ τὸ

ον στην αριθμωση και συμματίσθηκε ένα (μάκρη) Ι που ήταν πιο εύκολο στήν προφοράν ».

Νίκωνος Γ. Κασιμάκου γυψοειδιάρχου, "Εκπαιδευτικά. Α' Τὸ γλωσσικόν, 'Αθῆναι 1959, σ. 14. [Άνατολον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐπιστημονικὸν Βῆμα τοῦ Διδασκάλου» τεύχ. 5 - 6, Φεβρ. - Μαρτ. 1959].

τοῦ Διδασκάλου τεντ. ο - οι, πόροι. Μέτρα
·Ο α. ως ἐπαιθευτικὸς ἔξετάζει πυροβλήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν δημοτι-
κὴν γλῶσσαν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἐκπαιδευσιν. Εἰς τὰ δύο κεφά-
λαια τῆς μελέτης του ταύτης (Α' "Η δημοτικὴ θεωρία: Βάσανος ἐκ τῶν ἑνδον.
Β' Ποῦ κατατίθεται ἡ ἀλήθεια. "Η ἔννοια τῆς φυσικότητος τῆς γλώσσης) ἐκθέτει
τὰς παρατηρήσεις τους καὶ σημειώνει ὅτι είναι ἀντεπιστημονικὸν νὰ χαρακτη-
ρίζεται διὰ νόμου ἐν γλωσσικῷ ίδεωμα ὃς δημοτικὴ γλῶσσα καὶ νὰ ἐπιβάλ-
λεται τεχνητὴ ἀναγκαστικὴ ἔξελιξις τῆς ἀθνικῆς γλώσσης. "Η γλῶσσα δὲν ἐπι-
θέχεται ἔξειθεν ἐπέμβασιν βάσει ἐνίσων τύπων, μεταβαλόντων θέσιν ἐν τῷ τυπικῷ
πύρος ἀναγκαστικὴν ὄξελιξιν καὶ δημιουργίαν τυπικοῦ ἐπιβαλλομένου διὰ νόμου.
"Η γλῶσσα αὐτοεξελίσσεται διὰ τὴν γονεάν, ἥξει ή μεταβολή, τὸ δὲ ἐν ἔξε-
λιξιν δὲν διδάσκεται εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τὸ ὑπερβάν τὴν ἔξελιξιν. Διὰ τοῦτο
«ψόμος ὁ ὄποιος θὰ μᾶς είπῃ δει ὑπάρχει συντετελεομένη πραγματικότης ἢ
πρὸς Ζευτίας διὰ νόμου εἰσαγγελεῖσα ὅλως τεχνητὴ γλῶσσα, ἢ δποία γράφεται
μόνον ἀπὸ τοὺς ἔξελικτικούς (δημοτικιστάς) ἀλλὰ δὲν διμιλεῖται οὔτε ἀπὸ
αὐτούς, τοὺς φροεῖς τῆς Ιδέας ταύτης, τοιοῦτος νόμος δὲν ἔχει θέσιν εἰς ἔνα
προηγμένον λαόν, διότι θὰ εἰσάγγει τυπικὸν γλώσσης τὸ ὄποιον δὲν ἀποτελεῖ
πραγματικότητα συντετελεομένην». Δημιουργεῖται οὕτω πολυτυπία ἢ δποία ἐπι-
φέρει σύγχυσιν καὶ ἀγακόπτει τὴν καθολικὴν ἀνοδον τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ.
"Ἐν συμπεράσματι ἔξετάζει τι δύναται νὰ διδαχθῇ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ πόσα
είναι ἡ ἔννοια τῆς ἔξελιξεως τῆς γλώσσης.

Milos Kokolakis, Gladiatorial Games and Animal-baiting in Lucian. Athens 1959. gg. 26. ['Αντευον ἐκ τοῦ περιοδ. « Πλάτων », τόμ. 10ος].

Αθηνα 1959, σσ. 20. [Ανατολικό παρελθόν της ελληνικής γλώσσας]
 Ο α. μεταξύ άλλων έχετάξει ἐν τῷ παρόντῃ μελέτῃ τὰς σημασιολογικὰς
 ἀποχρώσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνουν κατά τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐποχὴν { ἔνακτα
 τῶν ἐπικρατουσῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν συνθηκῶν } αἱ κάτωθι λέξεις :
 ἀπλα, ἀποσφάσταιν, μία - ἀφίημι, περιδοῦμαι, θρασύς, θρασύερον, /ἀπι/τηρεῖ - φι-
 λοτιμία (ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τῶν μονομαχιῶν), εἰσάγω - εἰσέρχομαι (ἀπὸ τὰς
 θεατρικὰς παραστάσεις) ίδιως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς τὸ ἕργον
 τοῦ Λουκιανοῦ καὶ εἰς τὰ σύγχρονα κείμενα. "Η μελέτη ἔχει καὶ περιληψιν
 ἡλληνιστική, σ. 24 - 26.

Ν. Γ. Κοντοσοπούλου, Παραγηρήσεις εἰς τὴν διάλεκτον τῆς Αυτικῆς Κοίτης.
Διάφοροι ἀπό τοὺς «Αθηναῖς», τόμ. 63 (1959), σσ. 319 - 335.

·Ανάτυπον ἐκ τῆς «Αὐγηνᾶς», ιωρ. αρχ. 1900.,
·Ο σ. εἰς τὴν μελέτην του ταύτην πραγματεύεται 1) Περὶ τῆς γεωγραφί-
κῆς θέσεως ἐν Κρήτῃ τοῦ φαινομένου τῆς ἀπουραγώσεως τῶν συριτεικῶν
φθόργων πρὸ τοῦ ἐκ συνιζήσεως προσφροτομένου ἡμιφώνου 1, τοποθετῶν τὰ δρια-
τοῦ φαινομένου ἀρκετά δυτικά τερερον τῶν μέχρι τοῦδε παραδεδεγμένων. 2) Ἀπα-
ριθμεῖ τοὺς τρόπους προφορᾶς τοῦ φθόργου λ εἰς τὴν Δ. Κρήτην, χαράσσει

τὴν γεωγραφικὴν ἔκτασιν ἑκάστου διατελώνων καὶ ὀρισμένας διασαφητικὰς παρατηρήσεις, καὶ 3) Περὶ τοῦ φαινομένου τῆς στενόσεως τοῦ ουριστικοῦ φύδγγου σ εἰς ἡμίφωνον τὸν ἀρρένων μ., ν ἐν τῇ περιοχῇ Ἀποκορώνου καὶ ἐν τῇ δρεινῇ Κυδωνίᾳ.

Θαν. Π. Κωστάκη. Τσακωνικα χρήσι αὐνόματα. 'Ανάτυπον ἀπὸ τὰ « Πελοποννησιακά » τόμ. 3 (1959), σ. 230 - 240.

'Ο σ. ἔξετάζει τὸν σχῆματισμὸν ἐπωνύμων - οἰκογενειακῶν ὀνομάτων - βαπτιστικῶν, παρωνυμίων, οἰκογενειακῶν ὀνομάτων ἐκ παρωνυμίων καὶ τὰ ἀνδρωνυμικά συζύγων εἰς τὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν Τσακωνικὴν διάλεκτον.

Θαν. Π. Κωστάκη. Τὰ Τσακωνικα, ἡ ἐπιβίωση τῆς ἀρχαίας Λακωνικῆς. Πελοποννησιακὴ Πρωτοχρονία 1959, σ. 97 - 101. Σημείωμα περὶ τῆς Τσακωνικῆς διαλέκτου. Δημοσιεύεται καὶ παραμένει εἰς τὴν διάλεκτον μὲ μεταγενερή του εἰς τὴν νέαν ἐλληνικὴν γλῶσσαν.

Δημ. Σ. Λουκάτου. Βαπτιστικὰ ὄνόματα καὶ τοπωνύμια ἀπὸ ἀρχαιολογικὴ ἐπίδραση σεις Μυκῆνες. 'Ανάτυπο ἀπὸ τὰ « Πελοποννησιακά » τόμ. 3 (1959), σ. 810 - 816.

'Ο σ. παρουσιάζει βαπτιστικά ἀρχαῖκα ὄνόματα, τοπωνύμια καὶ προδιορισμούς, τοὺς δποίους συναντῇ τις εἰς τὰς Μυκῆνας καὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπέδρασιν τῶν ἔκει ἀρχαιοτήτων.

William A. McDonald. Sphagia - Sphakteria. 'Ανάτυπον ἀπὸ τὰ « Πελοποννησιακά » 3 (1959), σ. 47 - 88.

'Ο σ. ἔξετάζει τὰ τοπων. Σφαγία - Σφακτερία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, στηριζόμενος ἐπὶ πλουσιωτάτης ἐλληνικῆς καὶ ξένης βιβλιογραφίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀρθρου (σ. 82 - 83) δίδει καὶ περίληψιν ἐλληνιστι.

Β. Γ. Μανδηλαρδ, 'Αθησαύριστα ἀριθμητικά. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδ.

« Αθηνᾶ » 63 (1959), σ. 836 - 858.

'Ο σ. διὰ τῆς παρούσης μελέτης του συμπληρώνει δια περὶ ἀθησαύριστων λέξεων διέλαβεν ἐν « Αθηνᾶ » 62 (1958), σ. 320 - 368, προσθέτων τὴν δημοσίευσιν ἀριθμητικῶν τινῶν ἀθησαυρίστων, ἐνδεικτικῶν τῶν ποικίλων συνθέσεων καὶ παραγωγικῶν ἐνεργειῶν τῆς γλώσσης. 'Εξετάζει τὴν σημασίαν τοῦ δρου « ἀθησαύριστος », σημειώνει τινά περὶ τῆς προελεύσεως τῶν ἀθησαυρίστων λέξεων, δημοσιεύει κατάλογον τῶν ἀθησαυρίστων ἀριθμητικῶν καὶ τῶν συνθέτων ἐξ αὐτῶν καὶ παρέχει κατάλογον τῶν κειμένων καὶ ἐργασιῶν ἐξ ὃν ἔλαβε τὸ υλικὸν τῆς μελέτης του.

André Mirambel. La langue grecque moderne. Description et analyse, Paris, C. Klincksieck 1959, σ. 472.

'Ο σ., καθηγητὴς τῆς Νέας Ἐλληνικῆς γλώσσης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν εἰς Παρισίους, διαιρεῖ τὴν ἐργασίαν του εἰς πέντε γενικά τμήματα, εἰς ἥκασταν τῶν δύοιων ἔξετάζει πλείστα

μέρους ζητήματα τῆς ὄμιλουμιένης και προσύντως γραφομένης σήμερον ἐν Ἑλλάδι γλώσσης δηλ. τῆς δημοτικῆς 'Τὰ γενικά κεφάλαια είναι : 1) Les sons 2) Les mots 3) Les groupes des mots 4) La phrase 5) Le lexique.

Μετά τὴν ἀνάπτυξην τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων παρέχει μερικά συμπληρώματά του ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης ἔξετάσεως τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης και δίδει μίαν πλουσίαν γενικήν βιβλιογραφίαν. Τὴν μελέτην συμπληρώνει κατάλογος τῶν χρησιμοποιηθεντων ἡλληνικῶν λογοτεχνικῶν ἔργων (πεζῶν και ποιημάτων), περιοδικῶν ὡς και κατάλογος τῶν ἐπὶ μέρους σχετικῶν ἔργων και λεξικῶν.

Σπύρου Ν. Μουσούρη (Φώτου Γιοφύλλη), Τοπωνυμικὸν τῆς νῆσου Ἰθάκης και ἐπώνυμα Ἰθακηπόλιων, Ἀθῆναι 1959, σσ. 184.

Ἡ μελέτη αὗτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη : 1) Τοπωνυμικὸν τῆς νῆσου Ἰθάκης (σ. 13 - 88), ἐνθα δ σ. καταγράφει ἀλφαριθμητικῶς 632 τοπωνύμια τῆς νῆσου, δίδων τοπογραφικὴν ἐκάστου περιγραφήν, ἐνίστε δὲ και τὴν ἐτυμολογίαν ειπῶν δει αὐτῷ. 'Ἐκ τῶν ἀναγραφομένων τοτεν. καταφαίνεται διτι Ἐλάχιστα είναι ἔνεικά παρ' ὅλην τὴν μακράν ύπο ἔνεικος δυνάστας παραμονὴν τῆς νῆσου. Τὰ ἔνεικά είναι κοινοὶ γεωγραφικοὶ δροι, συναντώμενοι και εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ὡς τά : Ήγλα, Κάβος, Παύντα κ.α. Τὸ τρίτημα τοῦτο τῆς μελέτης ἀπεβλήθη ἐν χειρογράφῳ εἰς τῶν διαγενεισμὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Γλωσσικῆς 'Ἐταιρείας και ἐβρασθεύσθη. 2) Τὰ ἐπώνυμα τῶν Ἰθακηπόλιων (σ. 91 - 132), ἐνθα καταγράφει ἀλφαριθμητικῶς 362 σήμερον ἐν χρήσει ὑπάρχοντα ἐπώνυμα εἰς τὴν νῆσον. Δίδει περὶ αὐτῶν ἐνίστε πληροφορίας ιστορικάς και ἐτυμολογικάς. 'Ο σ. δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τάς περὶ τῆς νῆσου δημοσιευθείσας ἔργασίας, ἐνθα και τοπωνύμια ἀλλὰ και ἐπώνυμα ἀρκετά ὑπάρχουν και οὕτως ἡ συλλογὴ δὲν είναι πλήρης.

'Αλ. Ν. Οἰκονομίδου, Γραφή. (Σχεδίασμα 'Ιστορίας). 'Ανάτυπον ἀπὸ τὸ « Δεικὸ Καινωνικῶν ἐπιστημῶν », τόμ. 4, σ. 1654 - 1679. Ἀθῆνα 1959.

Ἐις τὸ ἔκτενὸς τοῦτο ἀρθρον, τὸ δοκίον κοσμοῦν πολλοὶ πίνακες τῶν διαφόρων εἰδῶν γραφῆς και τῶν διαφόρων ἀλφαριθμητῶν δ σ. ἔξετάζει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν πορισμάτων τὰς περιόδους τῆς γραφῆς, τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεως αὗτῆς, τὰς περιοχάς ἐνθα ἐγεννήθησαν τὰ γραφικά συστήματα ὡς και τὴν δημιουργηθείσαν δρολογίαν.

'Αναφέρεται μετὺ ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἰγαίωνα γραφήν, εἰς τὴν Σφηνοειδή και τοὺς κλάδους αὐτῆς, εἰς τὴν Φοινικικήν και τὰ 'Ινδικά συστήματα γραφῆς.

'Εκτενέστερον δ σ. ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἑλληνικὴν γραφήν. 'Ἐν ἀρχῇ ἔξετάζει τὰ 'Ιερογλυφικὰ 'Ἑλληνικὰ 'Ἀλφάριτα, ἐπειτα δὲ τὴν Γραμμικὴν γραφὴν A και B, ἐκθέτων τὰς προσπαθείας ἀποκρυπτογραφήσεως, τῆς μὲν A (Κοήτης, 17 αἰών. π.χ.) ὑπὸ τοῦ C. Gordon, τῆς δὲ B (κυρίως τῆς Κοήτης, Πόλης και Μυκηνῶν) ὑπὸ τῶν M. Ventris και J. Chadwick. Σημειώνει πρὸς τούτοις και τὰς διά τὴν ἀνάγνωσιν τῆς B νεωτέρας προσπαθείας τούς τῶν ξένων δυον και τῶν Ἑλλήνων (N. Κτιστοκόβου, N. Μπουφίδη, N. Πλάτωνος, Σ. Μαρινάτου, A. Παπαγιαννοπόλου - Παλαιού, Γ. Μυλωνᾶ και Φ. Κανος,

τζούρου). Έν σ. 1667 δ σ. παρατηρεῖ δι τιμανῶς δὲν ἔχομεν μόνον μίαν γραμμικήν γραφήν Β ἀλλά συγχρότημα γραφῶν, τὸ διοῖον χρησιμοποιεῖ μὲ διαφόρους φωνητικάς ἀξίας τὰ σύμβολα τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β, κατὶ διηλ. παρόμοιον μὲ τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς.

*Εξετάζει δι' ὅλων καὶ τὴν Κυπριακὴν γραφὴν τῆς ὁποίας τὴν εὐχερῆ μάγνησιν προώθησαν αἱ μελέται τῶν J. Brandis, M. Schmidt, W. Deecke καὶ J. Siegismund.

Διὰ μακροτέρων ἀσχολεῖται μὲ τὰ 'Λοχαῖκα 'Ελληνικά ἀλφάριθμα δίδων καὶ τὰ ἴδιατερα ἐκάστου χαρακτηριστικά, ὡς καὶ μὲ τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάριθμον ἀπὸ τῷ 408 π.Χ. μέχρι σήμερον.

*Ἄξιον ἴδιαιτέρως σημειώσεως είναι δι τῇ ἐξετάσει τῶν 'Ελληνικῶν ἀλφαριθμῶν τῆς Μικρᾶς Λαίας, ἐπιγραφὴν τὴν ὁποίαν δ Rodney Young (Amer. Journal of Archaeology 1955, σ. 10 πίν. 5 εἰκ. 22) θεωρεῖ ὡς Φυγικήν καὶ ἀναγνώσκει :

ΑΓΑΡΗΟΙ : ΙΚΤΕΣ : ΛΔΟΙΚΦΟΙ : ΙΟΣΟ ΠΟΡΟ ΚΙΤΙΣΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙ ΤΟΦΟ : ΠΟΔΑΣ ΚΑΙ

*Ο σ. θεωρεῖ 'Ελληνικὴν καὶ ἀναγνώσκει βιουστροφηδόν :

Κακοὶ οἱ τού[ς] πόδας καὶ ἀβάδιτοι :

Ικάτευς : 'Αδικά. Φοι : [ἵγνοις, ὃς πόδα κέχιστι.

*Ἐν συνεχείᾳ δίδει μίαν εἰκόνα τῶν πρωτοίταλικῶν ἑλληνοφωνικῆς καταγωγῆς συστημάτων γραφῆς, τῆς 'Ἐπρουσικῆς, τοῦ Λατινικοῦ ἀλφαριθμοῦ, τῶν νεωτέρων συστημάτων γραφῆς μὲ ἑλληνολατινικὴν καταγωγὴν, τῆς Ρουνικῆς { Σκανδιναυσίκων χωρῶν } γραφῆς, τῆς ἀρχαίας 'Ιρλανδικῆς γραφῆς (Ogham), τῆς Λιβυκῆς, Κοπιτικῆς, 'Αραβικῆς, τῶν 'Ινδιάνων τῆς 'Αμερικανικῆς 'Ηπείρου, τῆς γραφῆς τῶν Μάγγη, τῶν 'Αξιέκον καὶ τῶν "Ινκας, τῆς Κινεζικῆς, τῆς 'Ιαπωνικῆς καὶ τέλος τῆς Κορεατικῆς γραφῆς. Τὸ ἀριθμὸν κλείσει ἡ σχετικὴ νεωτέρα βιβλιογραφία.

ONOMA, Bulletin d'Information et de Bibliographie, Vol. VII (1956 - 1957), 1, σσ. 162. 2, σσ. 165 - 367, ἐκδ. Comité International des Sciences Onomastiques. Louvain.

Τὸ Πρώτον τεῦχος περιλαμβάνει, πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ O. Ley's γενικῆς Τοπωνυμικῆς καὶ 'Ανθρωπωνυμικῆς βιβλιογραφίας, τὴν ἐπὶ μέρους σχετικὴν βιβλιογραφίαν διαφόρων κρατῶν τῆς Εὐρώπης, 'Ασίας, 'Αμερικῆς καὶ 'Αφρικῆς. Η 'Ελληνικὴ βιβλιογραφία τοῦ ἑτούς 1955, συντεταγμένη ὑπὸ τῶν N. 'Ανδριώτη καὶ Δ. B. Βαγιακάκου, περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν σ. 64 - 67.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ τεύχους σ. 127 - 142 δίδεται ὑπὸ τοῦ B. D. Ousey εἰς κατάλογος 29 ὄνοματολογικῶν καὶ τοπωνυμιολογικῶν περιοδικῶν μετὰ πίνακος τῶν περιεχομένων αὐτῶν. Εἰς ταῦτα δημοσιεύονται ὑπὸ τῶν A. J. Wijer, A. Cagnou, H. Heubeck καὶ O. Masson καὶ μελέται ἀναφερόμεναι εἰς ἑλληνικά ὄνόματα καὶ τοπωνύμια.

Εἰς τὸ τρίτον μέρος σ. 143 - 163 προστίθεται ἔτερος κατάλογος κατὰ χώρας καὶ καθ' ὅλην γενικῶν γλωσσολογικῶν δημοσιευμάτων κατὰ τὸ 1956 - 1957.

Εἰς τὸ Δεύτερον τεῦχος παρέχονται ὑπὸ τοῦ H. J. van de Wijer

γενικαὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ I.C.O.S., ἀκολουθοῦν Βιογραφίαι Τοπωνυμιολόγων, καὶ δημοσιεύονται Βραχέα Χερονικά (σ. 265 - 320) περὶ τῆς διεθνοῦς τοπωνυμιολογικῆς καὶ θνοματολογικῆς κινήσεως κατά τὸ 1956 - 1957. Ἐν σ. 301 - 302 δίδεται ὑπὸ τοῦ γράφοντος σημείωμα περὶ τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου τῆς 'Ακαδημίας Ἀθηνῶν. Ἀκολουθοῦν ἄλλαι ποικίλαι εἰδήσεις καθὼς καὶ νεκρολογίαι μετὰ φωτογραφιῶν ἐκτὸς καιμένου 16 ἐπιφανῶν τοπωνυμιολόγων διαφέροντων χαρακτήρα. Τὸ τεύχος κλείει πίναξ τῶν περιεχομένων.

‘Ανθ. Α. Παπαδοπούλου, Γλωσσική δείνωσις. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ 23 τόμου τοῦ «Λογοτελού Πρόγυπτον», Ἀθῆναι 1959, σ. 3-92.

· Εξετάζει τούς διαφόρους τρόπους χαθ' οὓς γίνεται ἡ ἔξαρσις νοήματος λέξεως ἢ ἐκφυγάσεως. Είναι δὲ οἱ τρόποι οὗτοι εἴτε ἡ διπλῆ είτε ἡ τριπλῆ ἢ πολλαπλῆ ἀπανδίληψις αὐτῶν, εἴτε ἡ σύνθεσις αὐτῶν μὲν ἀλλήν λέξιν ὡς πρῶτον συνθετικόν, μπαρ ἔξαίρει τὴν ἐννοιαν τοῦ δευτέρου. Τὸ γλωσσικὸν τοῦτο φαινόμενον, τὸ ὅποιον ἀπαντῷ εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τοῦ "Ομήρου μέχοι σήμερον, δ. σ. ἔξετάζει διὰ παραδέσσεως πλείστουν παραδειγμάτων ἐκ τῆς ἀρχαίας, τῆς μεσαιωνικῆς καὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἐκ τῶν γενεαληγυικῶν διαλέκτων.

Παναγ. Χρ. Παποχριστοπούλου, Μέρος Α' Τοπωνύμια Φιλιατρῶν Μεσσηνίας (Συμβολὴ πρώτη). Μέρος Β' Ἰστορία - Λαογραφία τοῦ Λαγγοθάρρου Φιλιατρῶν. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Ἰστορικοῦ καὶ Λαογραφικοῦ περιῳδικοῦ τῆς Ἀδελφότητος Φιλιατρῶν, « Φιλιατρά », τεύχ. 12, Ἀθῆναι, Ἰούλιος 1959, σσ. 18).

•Ο α. εἰς τὸ πρῶτον μέρος (σ. 1 - 12) ἔξετάζει 25 τοπωνύμια τῶν Φιλια-
τρῶν, δίδων ἴστορικάς καὶ λαογραφικάς περὶ αὐτῶν εἰδήσεις. Εἰς τὸ δεύτερον
μέρος (σ. 12 - 18) ὑπὸ τύπου διηγήματος παρέχει διαφόρους πληροφορίας ἴστο-
ρικάς, γεωλογικάς, λαογραφικάς καὶ γλωσσικάς διὰ τὸ τοπων.

Νατ. Πέτροβίτς, Βαρδαί, «Σερραϊκά Χρονικά», 'Αθήναι 8 (1959) 281-287.

Νοτ.: Η επρόσθια βαρύση της λέξης φέρεται στην παρακάτω πλαίσιο:

‘Ο σ. ἀπορρίπτει παλαιοτέρων ἐτυμολογίαν του («Σερρ. Χρον. » 2 (1937) 136) περὶ τῆς λ. Βαρός ἐκ ταῦ Varos (ἄστυ - πόλις) τῆς Οὐγγρικῆς γλώσσης καὶ σχετίζει τὸ ἔτυμον μὲ τὴν ἀρχαίαν ‘Ἐλληνικὴν λέξιν βᾶρις (= πλούσιος, πολυτελῆς οἶκος, ἀνάκτορον, πύργος, μέγαρον)· δ. σ. ἀναγράφει ἐπίσης καὶ Ἑλληνιστικήν ἐπιγραφήν (253 π.Χ.) ἐνθα ἀναγράφεται ἡ λέξις βᾶρις: πεπράκαμεν Δαοδίκη Πάννου κάμην καὶ τὴν βᾶριν καὶ τὴν προσοῦσαν χώραν τῇ κώμῃ.

Σπύρου Α. Σκιαδαρέση, Κεφαλονίτικες 'Ιστορίες, γραμμένες από τοπικό γλωσσάριο. Παύλονος Δημ. Σ. Λουκάτου. Λθήναι 1959, σσ. 184.

Μετά τὸν κατατοπιστικὸν πρόλογον (σ. 11 - 16) ὑπὸ τοῦ Δ. Λουκᾶτου, συντάκτου τοῦ Λαογραφικοῦ 'Αρχείου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, ἀκολουθεῖται (σ. 17 - 146) ἐννέα « Κεφαλονίτικες Ἰστορίες » ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ὃς καὶ

«Οι Ιεροί» έχουν γραφή μὲ πολὺ πνεύμα, ώστε εἶναι λιγανές εὐχάριστον

άνάγνωσμα, παρ' δλας τὰς δυνοχολίας, τὰς ὄποιας παρεμβάλλει ἡ χοῖσις βιενετικῶν λέξεων.

Τὰ θέματα ἔχουν ληφθεὶς ἀπό τὴν Κιονήν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Κεφαλληνίας καὶ ὁ Ιδιωματικὸς λόγος εἶναι τόσον χαρακτηριστικὸς ὥστε νομίζει κανεὶς δτὶ ἀκούει παλαιόνες Κεφαλονίτας ἀφηγουμένους Ἰστορίας ἢ παραμύθια. 'Ο διάλογος τῶν προσώπων εἶναι φυσικότατος, παρέχεται ἀκόμη ἡθογραφικὴ ἀναπαράστασις καὶ εἰς τὸν ἀνάγλυφον Ιδιωματικὸν λόγον διακρίνει κανεὶς τὸ σκόμμα καὶ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῆς νήσου. 'Ως ἀνάγνωσμα τέργει τοὺς μεγάλους ἀλλὲ κάλλιστα ἡμπορεῖ μὲν ὠρισμένα τμῆματα νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τοὺς μικρούς, ὅταν ἐκεῖηγοῦνται οἱ Ιδιωματισμοί.

'Ος Κεφαλληνίακὸν γλωσσικὸν κείμενον εἶναι χρησιμότατον, διότι τὸ παρατιθέμενον εἰς τὸ τέλος λεξιλόγιον, καταρτισθὲν μετὰ προσοχῆς, οὐδεμιᾶς λέξεως τοῦ κείμενου ἀφίνει σκοτεινήν τὴν σημασίαν.

Νίκου ΒΔ. Σφυρόβερα, 'Ιστορίες τοῦ Νικολοῦ. Αθήνα 1959. Σειρὰ Πρώτη, σσ. 80.

'Εννέα γλαφυρότατα ἡθογραφικὰ διηγήματα εἰς τὸ γλωσσικὸν Ιδίωμα τῆς Λευκάνθου τῆς Νάξου, τὰ ὅποια δι συγγραφεὺς εἰχε δημοσιεύσει παλαιότερον εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ναξιακὸν Μέλλον». Τὸ βιβλίον εἶναι ἐνδιαφέρον ἀπό γλωσσικῆς ἀπόφρεως, παρ' δλον δτὶ σταρεῖται λεξιλογίου, διότι ὁ συγγραφεὺς ὑπόσχεται νῦ δώσῃ τοῦτο εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας σειρᾶς τῶν διηγημάτων του.

Testi Neogreci di Calabria, Parte I. Introduzione, prolegomeni e testi di Roccaforte, a cura di Giuseppe Rossi Taibbi. Parte II. Testi di Rochudi, di Condofuri, di Bova e indici, a cura di Geronimo Caracausi. Istituto Siciliano di Studi Bizantini e Neogreci. «Testi e Monumenti», Collezione diretta da Bruno Lavanignini e pubblicata sotto gli auspici dello Assessorato alla Istruzione della regione Siciliana. Testi 3. Palermo 1959, pp. LXXXVII - 498 [μετὰ χάρτου τῆς περιοχῆς καὶ τεσσάρων εικόνων].

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, τὸ φωνητικὸν ἀλιτράβητον, τὰς βραχυγραφίας καὶ τὰ μαχρά προλεγόμενα περὶ τοῦ ἀλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Καλαβρίας καὶ τῶν γλωσσικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς διαλέκτου αὐτοῦ, ἀκολουθοῦν τὰ κείμενα, τὰ ὅποια παραλλήλως ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς τὴν Ιταλικήν. Τὰ διαλεκτικὰ κείμενα ἔχουν γραφῆ μὲ λατινικὸν ἀλιτράβητον, ἐνισχυμένον μὲ φωνητικά σύμβολα κατάλληλα διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς προφορᾶς. Εἰς τὸ τέλος δίδεται πίναξ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν περιεχομένων τοῦ ἔργου.

Τὸ δημοσιεύμενον διαλεκτικὸν ὄλικὸν προέρχεται ἀπό τὰ χωρία: Roccaforte, Condofuri, Rochudi, Bova, Cardeto. Ήπις τὸ τέλος προστίθενται καὶ Saggi letterati bovesi. 'Η συλλογὴ αὗτη περιλαμβάνει τὸ κάτωθι κατὰ χωρία ὄλικον:

I. Roccaforte: 15 canti 5 proverbi 48 novelle.

II. Condofuri: 15 canti [+ 1 varianti] 12 proverbi, 1 flaba.

III. Rochudi: 29 canti [+ 1 varianti] 66 proverbi [+ 11 varianti] 11 Similitudini

IV. *Bova* : 100 canti [+ 46 varianti] 312 proverbi [+ 21 varianti] 92 similitudini [+ 4 varianti], 5 novelle, 8 orazioni [+ 7 varianti]. Saggi letterari : 22 motti, 1 lettera, 4 traduzioni, 4 novelle.

V. *Cardelo* : 1 canto, 2 proverbi.

Οι έκδόται τῶν ἀνωτέρω κειμένων ήσαν μαθηταὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Σικελικοῦ Ἰνστιτούτου Βιζαντινῶν καὶ Νεοελληνικῶν Σπουδῶν κ. Λαβανίνι, μὲ τὴν συμπαράστασιν τοῦ ὄποιον συνεχέντρωσαν τὰ ἀνωτέρω κείμενα, τὰ γεγραμμένα εἰς τὸ νεοελληνικὸν Ιδίωμα τῆς Καλαβρίας.

Εἰς τὸν δεύτερον τύμον θύν δημοσιεύσουν τὸ λεξινόγιον τῶν κειμένων, φωνητικήν, γραμματικήν καὶ συντακτικόν τῆς διαλέκτου.

Διὰ τῶν κειμένων τούτων διευκολύνεται τὰ μέγιστα ἡ μελέτη τῶν νεοελληνικῶν γλωσσικῶν υησίδων τῆς Ἱταλίας, περὶ τῶν ὅποιων πολλὰ μέχρι σήμερον ἔχουν γραφῆ.

Δ. Α. Χατζηκώστα, *Ἴστορικαὶ ἔμβαναι ἐπὶ τῶν τοπωνυμιῶν τοῦ Πηλίου* ['Αθήνα 1959, σσ. 36. ('Ιστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Ἐταιρεία τῶν Θεσσαλίων. Τμῆμα διαλέκτων, ἐν 'Αθήναις, τόμ. II', τεῦχ. Ε'). | 'Ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς ἑφτην. «Θεσσαλία» Βόλου, 20-29 Νοεμβρίου 1957].

Ο σ. ἔκδέτει ἴστορικάς καὶ γλωσσικάς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν κάτωθι τοπωνυμίων τοῦ Πηλίου προσπαθῶν νὰ ἀποδεῖξῃ διὰ ταῦτα δὲν εἶναι Σλαβικά. Ἐξετάζει τὰ τοπεῖν. Ζαγορά (σ. 24-26), Λεχώνια (σ. 26-30), Βιζίτσα (σ. 31-32), Μούρεσι - Νταμουζάρι (σ. 33-34), Καραβοτσακίσιά (σ. 34-36), καὶ ἐρμηνεύει ταῦτα ὡς ἔξῆς : Ζαγορά ἐκ τοῦ ζωαγορά (σ. 14), Γωλίτσα ἐκ τοῦ γάλου καὶ -ίτσα, Γῶλος δὲ ἐκ τοῦ Ἰωλκός, Σταγίδες ἐκ τοῦ Σταγῶν (σ. 25), Λεχώνια ἐκ τοῦ ἀρχαίου Μεθώνη (σ. 29), Βιζίτσα ἐκ τοῦ Βιζόν + ιτσα (σ. 32), Μούρεσι ἐκ τοῦ ἀρχαίου Μύρας (ἡ Μούρες) (σ. 33), Νταμουζάρι ἐκ τοῦ ἀρχαίου Δημοχάρης (σ. 34) καὶ Καραβοτσακίσιά ὡς τόπον ἔνθα ἐτοπισθησαν αἱ νῆσες τοῦ Σέρβου !!

Ο σ. ἀγνοεῖ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ N. 'Ανδριώτη διὰ τὸ Λεχώνια ἐν «N. 'Εστία» 58 (1955), σ. 1087. Γενικῶς ἡ ἐτυμολογία τῶν τοπωνυμίων τούτων στερείται ἐπιστημονικότητος.

| Κρίσις πλήρως ἀναιρετική τῶν ἀνωτέρω ἐτυμολογιῶν ἐδημοσιεύθη ὑπὸ B. Σκούβαρη, ἑφτην. «Θεσσαλία» Βόλου 30 Νοεμβρίου 1957 - 17 Δεκεμβρίου 1957. 'Ο σ. ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐξετάζει καὶ ἄλλα τοπων. τοῦ Πηλίου].

ΑΙΚΑΙΟΣ Β. ΒΑΓΙΑΚΑΚΟΣ